

V JEHO PŘÍTOMNOSTI

Kázáno 9. září 1962
v Jeffersonville

William Marrion Branham

V JEHO PŘÍTOMNOSTI

(In His Presence)

Kázáno v Jeffersonville dne 9.9.1962

Dobrý večer, přátelé! Pán vás bohatě žehnej. Je velkou výsadou, že mohu dnes večer být v této budově a pociťovat nikdy neselhávající přítomnost našeho Pána, jak nám to zaslíbil. Vím, že mnozí z vás zůstali na to krátké poselství dnes večer. Za to jsem velmi vděčný. Mnozí z vás musí dnes večer ještě daleko jet, aby se dostali domů. Mnozí z vás již vyklidili motelové pokoje. Pokusíme se, abychom vás dlouho nezdržovali. Z toho důvodu jsme přišli včas, abychom mohli včas odejít.

Jakmile budu moci, oznámíme, kdy probereme ty obzvláštní kapitoly Zjevení. Dnes odpoledne jsem měl telefonáty a byl jsem dotázán, kdy s tím začnu. Jak Pán dá, chtěl bych jako příští mluvit o sedmi pečetích. Budeme-li s tím včas hotovi, budeme se třeba moci zabývat sedmi pečeti na zadní straně Knihy. K tomu bude zapotřebí času. Je sedm pečeti, jež budou otevřeny, sedm ran, sedm pozounů, vždy po sedmi, avšak pečeti přicházejí nejdříve. Zadní strana Knihy je zapečetěna sedmi pečeti. Daniel slyšel hlas hromu. Nebylo mu dovoleno, aby to napsal. Ani Jan to nesměl napsat. Zadní strana Knihy byla zapečetěna. Dostaneme se k tomu, až budou zjevena tajemství Knihy. Všimněte si, co stojí v Danielovi:

„...podrž tajemství uzavřené a zapečeť Knihu až ke konečnému času.“

Tajemství Boží mělo být v určitém čase rozvinuto. Hled'te, to tajemství, kdo je Bůh, jak se stal tělem z masa, všechny tyto věci měly být v tom čase zjeveny. Potom se na zadní straně Knihy nalézají sedm pečeti, jež nebyly lidem zjeveny a nestojí v Bibli napsané. Všechno pak musí souhlasit s celou Bibli. Myslím, že to bude velká věc.

Nyní si pospíšíme. Vám všem děkuji za vaši laskavost a přítomnost; a za všechno, co jste učinili, děkujeme vám mnohokrát. Dnes večer vás nebudeme příliš dlouho zdržovat, ačkoli jste trpěliví při sedění i stání. Moje žena, která tam sedí, mluvila o včerejším večeru a mínila: „Viděla jsem stát i starší ženy, jejich oblečení bylo úplně promoklé, a přesto přijímaly každé slovo pozorně.“ Proto bych chtěl zůstat pod pomazáním Ducha Svátého, káži-li, abych říkal lidem upřímnou pravdu, nic než pravdu. Potom se toho mohou pevně držet a všechno bude dobré.

Chtěl bych vás nejprve poprosit o prominutí. Dnes ráno jsem včas skončil. Magnetofony nejsou ještě zapojeny. Řeknu, kdy se tak má stát, protože bych chtěl ještě několik minut mluvit o „Countdown“*.

Odešel jsem a na něco zapomněl. Byl jsem tím dnes ráno tak zaujat, aniž bych byl ukončil téma. Doufám však, že jste pochopili, co je tím „Countdown“ míněno. Jestliže to nevíte, jste někde nějak převrácení. Proto bych se o tom chtěl ještě krátce zmínit a něco dodat. Prosím, odpusťte mi všichni, neboť bych chtěl to kázání dokončit.

Ihned potom začneme s příštím tématem. Přišli jste z různých míst. Měli jsme krásný čas během posledních tří poselství, když jsme mluvili o různých tématech a učeních. Dám vám trochu času, abyste si vyměnili vaše zvukové pásky.

Pán vás žehnej. Jsme šťastni, že vás máme dnes večer v kapli. Je přeplněno a mnozí musí stát. Měli jsme denně tři bohoslužby. Rád bych, aby všichni, kteří slyší tento zvukový pásek, slyšeli i ten ze včerejšího večera. Zabývejte se tím doma. To je přítomný stav mé služby, kterou mi Pán dal.

Obzvláště bych chtěl, aby to slyšeli kazatelé, dříve než přijdu do jejich sborů nebo k nim do domů. Chtěl bych, aby to měli. Dnes ráno jsme mluvili o „Countdown“.

Církev se připravuje na vzetí.

Jak Pán dá, budeme dnes večer mluvit na téma: V JEHO PŘÍTOMNOSTI.

Děkujeme Bohu za výsadu, že smíme přicházet do Jeho přítomnosti. Nejdříve bych chtěl, abyste si všichni otevřeli Bible. Čtu ze 6. kapitoly proroka Izaiáše. Víme, že to byl jeden z hlavních proroků, velký prorok své doby. Ukončil svůj život tak, že byl rozřezán pilou. Jako mučedník zanechal svědectví o moci všemohoucího Boha. Začneme s prvním veršem:

„Léta, kteréhož zemřel král Uziáš, viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzdviženém, a podolek jeho naplňoval chrám.

Serafínové stáli nad ním. Šest křídel měl každý z nich; dvěma zakrýval tvář svou, a dvěma přikrýval nohy své, a dvěma létal.

A volal jeden k druhému, říkáje: Svatý, svatý, svatý, Hospodin zástupů, plná jest všechna země slávy jeho.

A pohnuli se podvoje veřeji od hlasu volajícího, a dům plný byl dýmu.

I řekl jsem: Běda mně, jižť zahynu, protože jsem člověk poškozeně rty maje, k tomu u prostřed lidu rty poškozeně majícího bydlím, a že krále Hospodina zástupů viděli oči mé.

I přiletěl ke mně jeden z serafínů, maje v ruce své uhel řeřavý, kleštěmi vzatý z oltáře.

A dotekl se úst mých, a řekl: Aj hle, dotekl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá, a hřích tvůj shlazen jest.

Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho pošli? A kdo nám půjde? I řekl jsem: Aj já, pošli mne.“

Nechť požehná Pán Svě Slovo. Myslím, že toto je jedno z nejmýstižnějších míst z Písma. V přítomnosti Boží poznává člověk, že je hříšník. Možná, že se cítíme velmi dobře, nacházíme-li se někde jinde. Můžeme být toho mínění, že jsme dobří lidé; přijdeme-li však do přítomnosti Boží, poznáváme, jak jsme malí.

Nedávno jsem stál s jedním přítelem, Burtem Caulem, kterého jsem směl přivést ke Kristu, tam v New Hampshire u obrovských Cold-Brook vodopádů. V minulém roce jsem tam vzal svoji rodinu, aby je viděla. Musí se jít od silnice dlouhou cestu pěšky, chceme-li se tam dostat. U modrozelené vody, která se řítí takovou silou s hukotem přes kameny, se na mne Burt podíval, a řekl: „Billy, zde se cítí člověk jen tak maličký“, a ukázal asi 1/4 coule na špičce svého prstu. Odvětil jsem: „To souhlasí, Burte.“ Tolik věděl o přítomnosti Boží v Jeho stvoření.

Ptám se sama sebe, zda ten, kdo napsal tu píseň: „Jak veliký jsi“, nepozoroval jedné noci hvězdy, jež jsou tak daleko vzdálené! Před několika měsíci stáli jsme, bratr Fred, bratr Woods a já s bratrem McKnelly na poušti v Arizoně. Ptali jsme se sami sebe, jak daleko je asi jedna hvězda od druhé. Pro vzdálenost milionů mil to vypadalo, jako by jedna hvězda od druhé nebyla ani na coul vzdálena. A pak jsme vzpomínali na vědecké tvrzení, že tyto hvězdy jsou navzájem více od sebe vzdáleny, než my od nich. Potom poznáváme, jak malí my jsme a jak velký je On a že smíme přicházet do Jeho přítomnosti. Vždycky, když lidé přijdou do přítomnosti Boží, má to na ně velký vliv. Viděl jsem to ve své službě, že přítomnost Boží vešla do jednoho místa a zjevila život lidí, jejich hříchy a nemorální skutky a posvátný klid přišel na lidi, takže vyšli z modlitební řady, přiběhli k oltáři, aby vešli s Bohem v Jeho přítomnosti do pořádku. Vidíte, je něco na tom, přijdeme-li do přítomnosti Boží, něco to způsobí. Viděl jsem to na lidech, kteří leželi na postelích a na nosítkách.

Jednoho večera tam v Mexiku přinesla mexická matka mrtvé, do přikrývky zahalené děťátko. Několik tisíc lidí vidělo, co se stalo, a k jednomu shromáždění jich přišlo padesát nebo dokonce sedmdesátpět tisíc. Viděli, jak se to mrtvé dítě navrátilo k životu. Ženy omdlívaly, lidé zdvihali ruce a křičeli. Proč? Pochopili, že člověk něco takového nemůže

učinit a že byli v přítomnosti všemohoucího Boha, což bylo příčinou, že se něco stalo.

Měl jsem tu výsadu, že jsem slyšel mluvit bohobojné muže. O Finneyovi se praví (byl to malý muž, vážil jen asi něco více než 100 liber), že měl mocný způsob řeči. Stalo se jednoho dne, že chtěl vyzkoušet akustiku v jedné budově. Tehdy neexistovaly ještě reproduktory. Na kruchtě byl člověk, zaměstnaný opravami. Slyšel vcházet ty muže, nevěděl však, kdo to je a choval se tiše. Pan Finney chtěl jen vyzkoušet akustiku. Velice mnoho se modlil za probuzení, které chtěl mít a nyní chtěl vyzkoušet svůj hlas a jeho zvuk. Nepozorovaně vstoupil na podium a zvolal: „Čiň pokání, jinak zahyneš!“ Zavolal to s takovou mocí, pod pomazáním Božím, že ten muž na kruchtě spadl dolů.

Tak on kázal evangelium. V Bostonu se stalo, že musel kázat z okna, ježto tam nebyl kostel, který by mohl pojmut tolik posluchačů. Stál tam a kázal tak mocně o pekle, že dělníci s náradím v rukou padali na ulici a volali o milosrdenství.

V přítomnosti Boží byli velcí kazatelé s to, vnést skrze Slovo Boží přítomnost Boží do shromáždění. Nesmí to dojít tak daleko, aby člověk již nepocítil přítomnost Boží ve svém srdci. To nechť se nikdy nestane.

Když první člověk, Adam, poté, co zhřešil a převráceně jednal, přišel do přítomnosti Boží, nemohl ji snést. Utekl a skrýl se pod stromy a přikryl se fíkovým listem, neboť věděl, že stál v přítomnosti Jehovy, Stvořitele. To byla reakce prvního člověka, potom, co zhřešil, když se snažil s hříchem na své duši přijít do přítomnosti Boží. Nemohl se skrýt, byl ještě něžný. Hřích v něm ještě neměl tu oporu, jako v srdcích lidí dnes. Byl si vědom toho, že stál před svým Tvůrcem. Skrýl se pod stromy a nevyšel ven. Nemohl dříve vyjít ven, dokud pro něho Bůh neučinil jednu přípravu.

Mohli bychom číst v 1. Moj. 17, 3, kde je nám podávána zpráva o velkém patriarchovi Abrahamovi, když přišel do přítomnosti Boží. Bůh k němu mluvil a zjevil se mu Svým jménem jako všemohoucí Bůh, a Abraham padl na svou tvář. Ten velký patriarcha, Boží služebník, nemohl čelit přítomnosti Boží, ačkoli Mu věrně sloužil již 25 let. Když se k němu Bůh přiblížil, padl patriarcha na svůj obličej, neboť nemohl snést přítomnost Boží.

V 2. Moj. 3 čteme o Mojžíšovi, velkém služebníku a proroku Božím, jenž se nacházel na poušti. Byl to svatý muž. Byl k tomu cíli zrozen, od života matky určen za proroka. Pokusil se osvobodit svůj národ, vyzbrojen svým věděním, neboť věděl, že byl osvoboditelem svého národa. Avšak nejprve

to pochopil jen z teologického hlediska. Byl vzdělaný, byl dobře vyškolen. Mohl vyučovat egyptskou moudrost; a oni byli nejučenější národ světa. Znal jejich způsob života. Znal Písmo od A do Z. Znal zaslíbení, jež Bůh dal. Znal je z intelektuálního hlediska. Byl velkým vojevůdcem. Avšak jednoho dne na poušti, když přišel do přítomnosti Boží, vysvětlil své boty, věda, že stojí na svaté půdě. Když vešel do přítomnosti Boží, nemohl se udržet na nohou, nýbrž padl na svůj obličej jako Abraham. V přítomnosti Boží nemohl odolávat.

Podle 2. Moj. 19 byl vyveden vyvolaný lid Boží, jak to bylo již ve dnech Abrahamových zaslíbeno. Od Abrahama, Izáka a Jákoba pochází 12 praotců. V průběhu let povstali svatí mužové, velcí mužové, vyvolený lid, posvěcený, svatý lid, lidé, kteří po celý svůj život sloužili Bohu.

Jednoho dne pravil Bůh: „Shromáždí Izraelity, neboť k nim budu mluvit.“ Když sestoupil Bůh s hory Sinai a hora byla zachvácená ohněm a kouř vystupoval jako z velkých kamen a hlas Boží zaburácel, padli Izraelité na tvář a pravili: „Mojžíši, mluv ty, my nemůžeme déle naslouchat Bohu, jinak musíme zemřít.“ V přítomnosti Boží lidé poznávají, že jsou hříšníci. Oni všichni byli podle zákona obřezáni. Uposlechli příkazů, když však Bůh mluvil, a oni přišli do Jeho přítomnosti, poznali, že si nestáli správně. Něco jim scházelo, to poznali v přítomnosti Boží. Řekli: „Mluv ty s námi, potom budeme poslouchat; Bůh však nechť s námi nemluví, jinak bychom museli zemřít!“

V Lukáši 5, 8 zvolal Petr v přítomnosti Ježíše, když padl na svá kolena: „PANE, ODEJDI ODE MNE, NEBOŤ JSEM ČLOVĚK HRÍŠNÝ.“ Byl to velký, silný muž, s velkým vlivem, vážený rybář. Když ale spatřil, jak se stal zázrak Boží, jež učinil ten, který vypadal jako nějaký obyčejný člověk, tu pochopil, že byl více než nějaký člověk, který naplnil síť rybami. Po celou noc rybařili a nic nechytli. Uslyšel však někoho říci: „Vrzte síť na pravou stranu!“ Když vytáhli síť, měli chyceno velké množství ryb. Poznal, že byl hříšný člověk a řekl: „Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem hříšný člověk.“ Kdo to řekl? Petr prosil v přítomnosti Boží, aby od něho Pán odešel, poněvadž se poznal jako hříšník.

Abraham se poznal jako převrácený. Adam se poznal jako převrácený, ačkoli byl syn Boží. Mojžíš se poznal jako převrácený. Izrael jako církev a národ se poznal jako převrácený. „Odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný.“ Neřekl: „Jsem svatý a hoden, abych to obdržel.“ Řekl: „Jsem hříšný člověk.“ Jednoho dne to zasáhlo jednoho nábožného muže, který se naučil všechnu svoji teologii od velkého učitele Gamaliele. Jeho jméno byl

Saul z Tarsu, kterého známe jako Pavla. Nábožný, až do nejpodrobnějšího písmene. Věděl přesně všechno o jejich náboženství. Byl to farizeus z farizeů, Žid z Židů. Byl to vážený, chytrý, vzdělaný člověk, který si činil nárok, že zná Boha již od dětství. Avšak jednoho dne se mu na cestě do Damašku zjevil ohnivý sloup, a on padl k zemi v prachu a řekl: „Pane, kdo jsi? Co chceš, abych učinil?“ Jeho veškeré školení, jeho obsáhlé teologické vzdělání neznamenal již nic, když stál v přítomnosti Boží.

Zde bych se chtěl na okamžik zastavit. Možná, že i vy máte rozličná vyznamenání, ať je to cokoli. Možná, že jste již od dětství chodili k bohoslužbám a prošli vším náboženským konáním, jakmile se však octnete v přítomnosti Boží, stanete se tak malými.

Pavel poznal, že byl převrácený, a pod vlivem této síly padl na svůj obličej. Když vzhlédl a uviděl Boha, proti Němuž kázal a o Němž se domníval, že Ho zná; poznal, že byl převrácený a padl k zemi, neboť se nacházel v přítomnosti Boží. Viděl ohnivý sloup.

Když Jan podle Zjevení 1, 7 měl to vidění a slyšel hlas, který k němu mluvil, otočil se, aby viděl, odkud přicházel ten hlas a spatřil sedm zlatých svícňů. Jeho hlava byla bílá jako sněhobílá vlna, Jeho oči jako plameny ohně, Jeho nohy se podobaly roztavenému zlatu, kolem hrudi byl opásán zlatým pásem a Jeho jméno je „Slovo Boží“. Tento velký apoštol Jan putoval s Kristem, odpočíval na Jeho prsou a všechny ty věci, jež konal! Jak jsem již dnes ráno řekl, služba apoštola Pavla předčila všechny.

Jan s Ježíšem chodil, mluvil s Ním, spal, jedl, avšak když Jej tam viděl stát v oslaveném stavu, padl jako mrtvý k Jeho nohám. Amen. Myslete na to!

Můžeme přicházet do shromáždění, mluvit a slavit Boha a podobně; avšak bratře, až Ho uvidíme přicházet, všechno se v našem srdci změní. Možná, že si myslíme, že dodržujeme zákony a učení naší církve, avšak když Jej uvidíme, pak se všechno změní. Jistě.

Tento velký muž Jan, tak nám to oznamuje Bible ve Zjev. 1, 7 padl jako mrtvý na zem, ačkoli 3 a 1/2 roku putoval s Kristem a také sepsal několik epištol. Jedl s Ním u jednoho stolu a měl s Ním neustálé obecnství, avšak když se otočil a spatřil Jej, neměl již života v sobě. Padl k zemi jako mrtvý.

Četli jsme již o Izaiášovi, tomto velkém proroku v Iz. 6, 5. Byl jedním z největších proroků Bible. Bible má 66 knih a i Izaiáš má 66 kapitol. Izaiáš začíná 1. knihou Mojžíšovou (začátkem) a jde až k Novému Zákonu. V posledních kapitolách je řeč o Tisíciletém království. Dokonalé. Izaiáš byl jedním z nejdůležitějších proroků. Avšak jednoho dne se podepřel na

Uziáš, tohoto spravedlivého dobrého krále, který ho uznával za svatého muže a nechával ho dlít v chrámě.

Izaiáš měl vidění. Byl to prorok. Kázal Slovo, byl kazatel. Izaiáš byl svatý člověk. Avšak jednoho dne, když se nacházel v chrámě, upadl do vytržení a spatřil nádheru Boží. Viděl anděly, kteří své obličejy a své nohy přikrývali křídly a dvěma létali a volali: „SVATÝ, SVATÝ, SVATÝ, JE PÁN ZÁSTUPŮ! CELÁ ZEMĚ JE PLNÁ JEHO SLÁVY!“

Tu poznal prorok, že nebyl ničím. Zvolal: „Běda mi, jsem ztracen! Neboť jsem muž nečistých rtů a bydlím uprostřed lidu nečistých rtů. Běda mi, neboť jsem viděl slávu Boží.“

Řekl, že když anděl hlasitě zvolal, pohnuly se základy prahu chrámu. Bratře, co to způsobí?

Nejen veřejně v chrámě se pohnou, nýbrž nebe i země se zatřesou, až On opět přijde. Hory budou prchat a moře odstoupí nazpět a lidé budou křičet: „Skryjte nás před obličejem toho, který sedí na trůnu.“ Bude to strašný čas. Říkám ti, drahý příteli, který žiješ v hříchu: je na čase, abys uvedl všechno do pořádku.

Izaiáš řekl: „Běda mě, neboť jsem muž nečistých rtů a bydlím uprostřed lidu majícího nečisté rty.“

Myslete na to! Jestliže tak svatí mužové se poznali v přítomnosti Boží jako hříšníci, jak se potom povede hříšníkům a bezbožným v onom dni? Co budou dělat lidé, kteří sedí ve shromážděních? Co budou činit ti, kteří moc Boží viděli, kteří „Countdown“ Slova slyšeli, kteří samého Boha viděli zjeveného? Bez veškerých pochyb bylo naplněno každé Písmo, a přece se pokoušejí přijít do nebe, aniž by byli znovuzrozeni a přijali Ducha Svatého. Bible říká: „Jestliže spravedlivý sotva k spasení dochází, kde se ukáže bezbožný a hříšník?“

Jak tu budeme stát, až spatříme samého Boha před námi se rozvíjet a uvidíme slávu Boží stejným způsobem jako oni muži, kteří jako proroci a svatí, na nichž je založeno Slovo, padli na zem a zvolali: „Jsem muž nečistých rtů, nesvatý.“

Co se potom stane s člověkem, který své hříchy nevyzná? Co bude s chlapcem a dívkou, kteří své hříchy nevyznají? Co bude s člověkem tvrdého srdce, který se domnívá, že ví více o stvoření Božím než Bůh sám? Co se stane s člověkem, který svůj celý život použil k tomu, aby se snažil vyvrátit Bibli? Kde se ukáže takový muž? Přemýšlejte o tom!

Toto je evangelizace. Toto je čas k vyburcování lidí. Toto je čas, o němž Bůh řekl, že dá opět otřes jako na hoře Sinai. (Žid. 12, 25-29). Nejen hora Sinai, ale všechno, čím se dá pohnout, bude otřeseno. Sledovali jste tu další část Písma? „My však obdržíme neochvějné království.“ Haleluja! Všechno, čím se dá pohnout, bude otřeseno. Nebesa budou otřesena. Země bude otřesena. Nebe i země pominou, ale Slovo nepomine. „Na této skále Já postavím svoji církev, a brány pekla ji nepřemohou.“ Všechno, čím lze otřást, bude otřeseno. My ale obdržíme království, jež je od samého Boha, a Bůh je Slovo. ON sám nemůže být otřesen. Amen. My přijmeme království, jež je nepohybné, neochvějné. Tak to píše Pavel k Židům. Takoví lidé a v takovém čase a přece tak cítili. I my sami jsme to pocítili. Viděli jsme slávu Boží jako oni muži. Viděli jsme ji. Viděli jsme slávu Boží jako Abraham. Viděli jsme slávu Boží jako Mojžíš, tentýž ohnivý sloup, tutéž moc Boží, téhož Krista, jenž se zjevuje a sám Sebe sděluje. Jeho Slovo trvá až do těchto posledních dnů. Jak s tím budeme moci projít, jestliže s těmi věcmi tak lehkomyšlně nakládáme? Jak můžeme pokračovat dále a držet se svých ustanovení a denominací a nebrat Slovo Boží? Co to bude pro nás v onen den? Co se s námi stane poté, co jsme viděli slávu Boží?

Mnozí lidé stojí opodál a vysmívají se tomu. Mnozí se tomu smějí, jiní to pokládají za fanatismus, mnozí za telepatii, někteří to označují jako od Belzebuba, a co všechno jiného ještě. Jak zní to staré přísloví: „Blázni šlapou v okovaných botách tam, kam se neodvážejí vkročit andělé bosí.“ Vidí-li, že se Bůh tak dokonale skrze Své Slovo sděluje – ne skrze ustanovení víry, nýbrž skrze Své Slovo, přechází přes to a tropí si z toho dobrý den. Takový je blázen. Bůh je Slovo a On sám se jim dal jasně poznat. Kdo to nepoznává, je blázen. Tak to říká Bible. Co s ním bude, až bude muset stát tam na onom místě? Bude to strašné pro takového člověka, pro bezbožného, v onen den.

Hříšníci, kteří činili pokání, se nemusí bát. Ne. Hříšník, jenž činí pokání, ví, že je připravena krvavá oběť namísto něho. To mu dodává útěchu. Viděl jsem nádheru Boží. Pocítil jsem Jeho moc. Znáám dotyk Jeho ruky. Znáám Jeho kázeň. Víím, že On je Bůh. Víím, že jsem nehodný, ale Jeden tam stojí za mne. Amen.

Ten Jeden tam stojí a říká: „Otče, slož všechnu jeho hříšnost na Mne, neboť on Mne na zemi zastával.“ Haleluja! Tak přicházím směle k trůnu Božímu, s milostí v mém srdci a vědomím, že se to nestane skrze dobré skutky, ale Jeho milosrdenstvím jsem zachráněn. Ne kvůli tomu, co jsem učinil, čím mohu přispět, čím se já mohu prokázat – jedině Jeho milostí mě On zachránil.

Žádný div, že básník, když to poznal, zvolal: „Podivuhodná milosti, jak líbezný je tvůj tón, jež s takového bídніка jako mne zachránila. Kdysi jsem byl ztracen, nyní ale jsem byl nalezen; byl jsem slepý, nyní vidím.“

Jak bych mohl já, jak vy byste mohli kdy dosáhnout nebe? My nemůžeme, neměli jsme k tomu žádnou možnost. Avšak Jeden připravil cestu. ON je ta Cesta. Jak k Němu přijdeme? Skrže jednoho Ducha, Jeho Ducha, jsme všichni byli vekřtění do jednoho Těla, které bude vzato vzhůru. Budeme vzati vzhůru v těchto posledních dnech jako kosmonauti a patřit na tvář Boží. Amen.

Hříšníci, kteří činili pokání, se nemusí starat. Někdo tam je a zaujímá jejich místo. Od té doby, co jsme přišli do Jeho přítomnosti a víme, že se nacházíme v Jeho přítomnosti, vidíme, jak On koná ty skutky, které tehdy konal na zemi. Jak to víte? Jak poznáte vinnou révu? Jistě podle jejího ovoce. Jak poznáte církev, do níž chodíte? Po ovoci, jež přináší. Ježíš řekl: „Kdo věří ve Mne, bude konat ty skutky, které Já jsem konal.“ Pravil: „Tato znamení budou provázet ty, kteří uvěřili.“

Nikdy nás nepověřil, abychom zakládali denominace. Nikdy nás nepověřil, abychom ustanovili články víry. Před tím nás varoval. Jestliže někdo k Slovům přidá nebo ubere, toho díl bude vzat z Knihy života. Jsme určeni jediné k tomu určení, zůstávat v souladu se Slovem. Je-li nějaký muž Bohem poslán, bude stát na Slově, neboť Bůh může zastat jen Svě Slovo. ON musí stát za Svým Slovem.

Přijdeme-li do Jeho přítomnosti, jestliže nějaký člověk přijde jednou do přítomnosti Boží, je navždy proměněn, jestliže se nechá proměnit. Jsou takoví, kteří přijdou do přítomnosti Boží, aniž by toho dbali. Nebyli ustanoveni k věčnému životu. Jsou-li však Bohem předurčení, poznávají to, pokud jimi Bůh pohne. Vznítí se oheň.

Pohled'te na tu nevěstku tam v onom dni v Samaří. Byla ve špatném stavu. To víme. Když však uviděla znamení Mesiáše, řekla: „My víme, že Mesiáš přijde a bude toto činit. Jsi Jeho prorok?“ Řekl: „Jsem Mesiáš, který měl přijít.“ Poznala to. Nepoložila žádné další otázky. Ihned přijala odpovědnost. Věděla, koho našla, když přišla do přítomnosti Boží. Měla odpovědnost podat o tom jiným zprávu. Haleluja! Člověk, který přijde do přítomnosti Boží, je od té minuty před Bohem odpovědný za to, aby to řekl druhým.

Pohled'te na Abrahama, na Mojžíše, na Petra a Pavla. V momentu, kdy přišli do přítomnosti Boží, poznali se sami jako hříšníci. Později zpečetili své svědectví svým životem.

Pohleďte na tu ženu! Nemohla to déle vydržet, běžela do města a podávala o tom zprávu lidem. „Pojďte a pohleďte, koho jsem našla, který mi všechno řekl, co jsem činila. Není to ale Mesiáš?“ Nemohli to popřít. Bylo to podle Písma.

Musí to učinit. Člověk má odpovědnost říci to jiným jako to učinili Mojžíš, Petr a Pavel. Viděli jste ty věci a přišli jste do Jeho přítomnosti. Nesete odpovědnost za poselství, abyste je sdělili jiným. Nemůžete s tím zůstat tiše sedět. Musíte je donést druhým.

Vzpomínám si na jednu starou sestru, která sem přišla, matku bratra Snellinga. Seděla zde ve sboru. Zpívala: „Přetéká to ve mně, poběhnu, poběhnu, přetéká to ve mně. Nemohu zůstat klidně sedět.“ Něco našla.

Jednou jsem šel do jednoho malého černošského sboru zde v Louisville. Všichni stáli a zpívali: „Běžím vzhůru královskou cestou. Právě jsem Ho našel a stoupám vzhůru tou stezkou.“

Něco se stane, naleznete-li Krista. Nemůžete být déle tiše. Pro zbytek svého života jste změněni. Jestliže se život s životem sejde, zazáří jasné světlo. To je pravda. Je-li žárovka zapojena na proud, a žárovka je v pořádku, bude vyzařovat světlo. Nic než světlo může vzejít, jestliže žárovka je napojena na elektrický proud. Musí se to stát. Jestliže nějaký muž nebo žena jsou ustanoveni k věčnému životu a vidí, jak proud Boží se s nimi spojuje jako s žárovkou, bude zářit světlo všude, kam jen může. Možná, že máte záření jen 10 Wattů, avšak světlo, jež jste přijali, budete šířit. Nemáte-li 500 Wattů, nýbrž jen 10, pak vyzařujte to světlo, jež máte. „Nechte svítit světlo před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a chválí Otce vašeho, který je v nebesích.“

Dostane-li se nějaký člověk do kontaktu s Bohem, poznává sám sebe jako neschopného. Jak by mohl někdo chodit sem a tam a dělat se velkým a mluvit o tom, co vykonal, když není ničím.

Myslím, že to bylo v Memfisu, kde bratr Davis držel probuzenecká shromáždění. Šli jsme do kolosea - na způsob budov pro umělecké výstavy. Byly tam sochy, jež tam byly shromážděny z různých dílů světa - Herkules, atd. a obzvláštní obrazy akademických malířů. Potom učinili analýsu muže, který vážil asi 150 liber. Víte, jakou cenu měl? 84 centů. To bylo vše. Všechny ty chemikálie, z nichž byl složen, měly tuto hodnotu. Jeho chemikálie postačovaly k tomu, aby mohlo být vystříkáno jedno slepičí hnízdo. Celková hodnota byla 84 centů. Jak se ale staráme o zevnějšek, který má cenu jen těch 84 centů!

Dva mladíci tam stáli, prohlíželi si tu věc, a jeden pravil k druhému: „Jíme, nemáme příliš velkou cenu, že?“ „Ne“, odpověděl on, „Johne, určitě ne.“

Řekl jsem: „Okamžik, mládenci, vy máte duši, která má větší cenu než desettisíc světů, neboť byla mocí Boží vykoupena, jen když to dovolíte.“

Když lidé vidí tyto věci, jsou odpovědní to říci ostatním. Viděl jsem to, když jsem byl mladíkem, a použil jsem k tomu celý svůj život. Lituji jen, že mám jen jeden život. Přál bych si, abych jich měl desettisíc. I když bych měl věčnost, chtěl bych o tom lidem stále ještě vyprávět. Je to to největší, co jsem kdy našel. U Ezechiele 33 si můžete přečíst o tom strážném, který měl odpovědnost za celé město. Probud'te se, probud'te se v svém duchovním vědomí na okamžik, zatímco budu pojednávat o tomto místu Písma. Strážný byl vyškolený člověk. On musel vědět, co činí. Z velké vzdálenosti musel poznat bližení se nepříteli. Mohl to zjistit. Mohl říci, kde pochodují, udat jejich barvu, jejich hodnosti i seskupení. Pokud lidské oko jen mohlo dohlédnout, mohl to zjistit. Stál výše než ostatní. Byl vyškolen, aby poznal nepříteli. Bůh vložil na něho odpovědnost za celé město. „Strážný, která hodina noční je?“ Ó haleluja!

Tak je tomu s vojáky Božími dnes. Jsou vytrénovaní ve Slově. Když něco vyvstane, i když je to nablyštěno, ale nesouhlasí to s Písmem, varují své posluchače. Všechno, co není biblické a není božské, poznají, kupříkladu ty rozličné tance a slavnosti, k vylepšení pastora platu. Tyto věci jsou převrácené. Různé hry a karetní hry v církvích jsou převrácené.

Správný strážný na zdi, jenž jednou byl v přítomnosti Boží, pozdvihne svůj hlas. Nestojí-li na zdi, na níž se měl nacházet, potom není výše než zbytek shromáždění. Je-li ale správným strážným, vyzdvihne ho Bůh do sfér, do nichž ostatní nedosáhnou. Opatruje stádo a Bůh ho činí za ně odpovědným. Muž Boží, který stojí v přítomnosti Boží a ví, že Bůh je skutečně Bůh a Své Slovo dodržuje, ten bude moci pozorovat, jak Bůh sám splňuje Své závazky a Své Slovo drží, lhotejně, kolik organizací a denominací se to snaží strhnout. On zná stupeň a rozestavení nepříteli. Amen. Pravý strážný ví, co shromáždění musí říci.

Byli jsme v Jeho přítomnosti, dosvědčili jsme, že On tu je, vyznali jsme své hříchy. Jsou vymazány z Jeho Knihy a paměti. Nikdo jiný, než Bůh to mohl dokázat.

Když mi něco způsobíte, odpustím vám, budu na to ale myslet. Jestli vám já něco způsobím, odpustíte mi, budete na to ale myslet. Bůh však může odpustit a zapomenout. Přemýšlejte o tom. Víc si na to nevzpomene. Amen. Cítím se z toho dobře, že si na to již nevzpomíná. Nikdo jiný to

nedokáže učinit, než Bůh. Nikdo to nemůže, než Bůh. ON řekl, že to vymaže ze Své Knihy a paměti. Já nemohu, vy nemůžete. Naše smysly jsou omezené, avšak On je nekonečný Bůh. ON může dokonale zapomenout, jako kdyby se to nebylo nikdy stalo. Amen.

Jedna mladá dáma z venkovského sboru, jejíž otec byl starodávným kazatelem, resp. členem církve, který jásal, se přestěhovala do města a přizpůsobila se zvyklostem tamních žen s těmi rozličnými módami. Jednoho dne se styděla za svého otce, který přišel. Její matka již zemřela. Ten starý muž byl zvyklý po snídani číst Bibli, plakat a modlit se a po celý den jásat. Pohyboval se po místnosti sem a tam. Byla z toho v rozpacích. Až do noci četl Bibli. Vyskočil z postele a zvolal nahlas: „Čest buď Bohu! Haleluja! Ó čest buď Bohu!“ Až do půlnoci pobíhal sem a tam a plakal.

Jednoho dne si naplánovala s členy církve čajové party, jak to bývá obvyklé. Ještě však nevěděla, co učiní se svým otcem. Byl to přece její tatínek. Řekla mu: „Jdi tam do podkrovní světnice, tatínku, vždyť bys stejně nechtěl být zde, kde budou všechny ty ženy.“ „Ne“, mínil on, „to bych nechtěl.“ Řekla: „Ženy z církve přijdou dnes a budeme mít malé modlitební obecenství. Proč nejdeš prostě do té podkrovní jizby, tatínku.“ Řekl: „Myslím, že to učiním.“ Řekla: „Čti si přece tuto krásnou zeměpisnou knihu.“ Odebrala mu Bibli v naději, že pak bude tiše. Věděla, že bude-li číst v Bibli, udělá tam nahoře mnoho rámusu. Šel do jizby, jež byla nad salonem, kde měly svůj večírek. Podala mu knihu a řekla: „Toto je velmi krásné. Čti to, tatínku, neboť ti to poví všechnu pravdu o světě.“ Řekl: „Rád si to přečtu.“ Prosila ho: „Chovej se tam nahoře tiše, dokud ty ženy neodejdou. Potom můžeš opět přijít dolů a dělat si, co budeš chtít.“ Byl srozuměn, šel nahoru a posadil se tam. Měly svůj čajový večírek, mluvily o tom i onom - vy víte přece, jak to chodí - a měly veselý čas. Potom se stalo něco v té podkrovní světnici. Bylo slyšet jásání a plesání a poskakování. Padala omítka. Ten muž tam nahoře běhal vši silou jak jen dovedl, poskakoval nahoru, dolů, a volal: „Chvála buď Bohu!“ Ty ženy nevěděly, co se tam nahoře stalo. Ten muž však sešel po schodišti jak rychle jen dovedl. Dcera řekla: „Tatínku, dala jsem ti přece ke čtení knihu o zeměpisu.“ Řekl: „Ano, vím to. Četl jsem v ní, že existují místa, kde je moře tak hluboké, že není možno dosáhnout dna.“ Privil: „V Bibli jsem včera četl, že mé hříchy odhodil do moře zapomnění, kde je nejhlubší. Čest buď Bohu! Je po nich a utopí se.“ Kvůli tomu jásal. To souhlasí.

Bůh uvrhl naše hříchy do moře zapomnění a zahladil je. Je to, jako kdyby se byly nikdy nestaly. Stojíme v přítomnosti Boží skrze Ježíše Krista, našeho Pána, čistí a svatí. Tak svatí jak On byl. ON mě nevidí tak, jak já

jsem. Vidí mě jako Svého vlastního syna. Jen v Jeho Synu, v Němž já jsem. ON vidí jen Svého Syna. Není to neobyčejné? Nemusíme již přemýšlet o hříchu. Je pryč, je pod krví. Ano! Nemusíme se o to víc starat. Všechno bylo vymazáno, dokonce z paměti Boží. ON na to již nevzpomíná.

Izaiáš, ten mocný prorok, vyznal svůj hřích a řekl: „Běda mi, zahynu, jsem muž s nečistými rty.“ Prorok! „Jsem muž s nečistými rty a moje shromáždění je nečisté. Lidé, k nimž káži, jsou nečistí. Já jsem nečistý. Běda mi.“ Potom přišli andělé z nádhery Boží, oblaka ustoupila nazpět. Pohlédl vzhůru a viděl, jak Jeho sláva naplňovala celé nebe. Viděl anděly, kteří nevědí, co je hřích, kteří jsou v přítomnosti Boží. Dvěma perutěmi přikrývaly svůj obličej, dvěma své nohy a dvěma létali, přičemž dnem i nocí volají: „Svatý, svatý, svatý je Bůh, Pán.“ To způsobuje, že poznáváte svoji nepravost. Co učinil? Řekl: „Běda mi.“

Vyznal své hříchy a zvolal: „Běda mi.“ Anděl však šel, vzal kleštěmi rozžhavený uhel z oltáře, jež reprezentuje křest Duchem a ohněm, a položil jej na rty proroka a řekl: „Pohled', nyní jsem se dotkl tvých rtů a tvá vina od tebe odešla a tvůj hřích je zahlazen.“ Potom se pohnuly perutě, opona času byla odhrušena a on slyšel Boží hlas: „Kdo bude naším poslem?“

Potom, když zjistil, že existuje možnost být osvobozen od hříchu, poznal, že Bůh chtěl někoho, koho by mohl poslat. Řekl: „Zde jsem, pošli mě!“ Byl v přítomnosti Boží, vyznal své hříchy, byl od hříchu očištěn a připraven pro službu. Amen.

Na základě tohoto textu napsal básník:

*Miliony nyní umírají v hříchu a hanbě,
poslyšte jejich smutné a hořké volání.
Pospěšte, bratří, spěchejte k jejich záchraně.
Odpovězte: Mistrě, zde jsem, pošli mě.*

Pomyslím-li na Afriku, Indii a všechny ty miliony pohanů na celém světě, kteří volají o milosrdenství, ptám se: Kdo chce jít? Ne aby rozdával traktáty, ale přinesl jim Ježíše Krista; někdo, kdo by byl jako Mojžíš v Jeho přítomnosti, který by tam mohl jít a přinést jim opravdové osvobození. Ne z nich učinit členy církve, nýbrž přinést osvobození pro jejich duši, někdo, kdo je Bohu posvěceným mužem.

Izaiáš vyznal své hříchy a byl očištěn.

Jákob po celou noc zápasil a vyznal své hříchy. Vy víte přece, kde se nalézal. To místo se jmenovalo Pniel (Fanuel). Slovo „Pniel“ znamená v

hebrejské řeči „Obličej všemohoucího Boha.“ Jméno Jákob znamená, Lstivý nebo, Podvodník. Po celý svůj život prchal před Bohem. Když však přišel jednou do Fanuel, do přítomnosti Boží, pohlédl do obličeje Božího, uchopil Boha, nechtěl Jej už pustit. Ó Bože, potřebujeme více Jákobů. Nacházel se v přítomnosti Boží a pevně se držel Boha. Zůstal tam, dokud slunce nevyšlo. Bůh řekl: „Pusť mne, neboť slunce vychází.“ Zůstal v přítomnosti Boží, dokud slunce nevyšlo a odešel ospravedlněn a zachráněn.

Ó, jak velký prožitek to byl, kdy věděl, že se proboujel. Viděl znamení Boží, měl sny od Boha, tentokrát však byl tváří v tvář v přítomnosti Boží. Přemýšlejte o tom, přátelé, zatím co si pospíšíme. V přítomnosti Boží je člověk proměněn. Jákob byl proměněn. Nyní mohl jít s Bohem. Ano, byl to jiný člověk než předtím, než šel tam nahoru. Boj byl nyní za ním. Začal stavět oltář. To dříve neučinil, avšak jakmile člověk přijde do přítomnosti Boží, chtěl by postavit oltář, chtěl by nalézt někde nějaké místo, kde by se mohl modlit. Vystavěl oltář. Byl očištěn a Bůh měl z toho vítězství.

Jákob se stal z „Jákoba-Podvodníka“ „Izraelem-Knížetem“, který přijal moc od Boha. Tak se to stalo s Jákobem. Podvodník, nespravedlivý a nesvatý, jenž svého bratra podvedl tím, že mu ukradl jeho právo prvorozenectví, který si přivlastnil něco nečistým způsobem, protože byl podvodníkem, oklamal i svého tchána tím, že vzal čerstvé topolové pruty a tyto položil do žlabů s vodou. Když potom zvířata, která se přišla napájet, byla říjná a před pruty počínala, přinesla na svět mláďata pruhovaná a peřestá i strakatá; podvedl svého tchána, podvedl svoji matku, svého otce a svého bratra; byl to padouch. Když ale přišel jednou do přítomnosti Boží, poznal, že byl hříšník. Co učinil? Uviděl svoji příležitost, neboť přišel do styku s něčím, o čem předtím nic netušil a setrval tam, dokud jeho hříchy nebyly pryč. Ó, Bůh ho vzal do Své přítomnosti.

Bůh nalezne vždy cestu, aby lidi postavil do Své přítomnosti, aby učinili své rozhodnutí. Mnozí z nich se od Něho vzdálí, jiní k Němu přijdou. Jsou-li předurčení k životu, uvěří tomu a pevně na tom setrvávají. Nejsou-li předurčení, vzdálí se a řeknou: „Na tom nic není.“ Takoví lidé jsou ztraceni. Kdo však své hříchy vyzná, přijme odpuštění. Skryjete-li své hříchy, nepodaří se vám to.

Vy víte, následujícího dne potkal Jákob Ezaua, svého bratra. Nepotřeboval již žádnou pomoc od něho. Nepotřeboval jeho stádo. Byl zaměstnán stavbou oltáře a Ezaua se již nebál. „Mám Pána ustavičně před očima. Stojí

mi po pravici. Nepohnu se.“ (Ž. 16, 8). To činit je dobré. „MÁM PÁNA PŘEDE MNOU.“ Pro něho neexistovalo nic, co by ho zmátlo. Chtěl si být jist Jeho přítomností. Proto řekl David: „MÁM PÁNA USTAVIČNĚ PŘED OČIMA.“ Postavil jsem si Pána před oči, abych si byl každého času vědom přítomností Boží. Není to pro nás všechny dnes večer dobrá lekce? Mítí Pána v každém čase před očima, abychom si uvědomovali Jeho přítomnost. Postavte Ho na první místo. Proč? Postavte Ho nejdříve před vás! Proč? Potom nebudete hřešit, nýbrž poznáte, že jste neustále v přítomnosti Boží. Poznáte, že Bůh je kolem vás. Dáváte pozor na to, co říkáte.

Jestliže si nějaký člověk myslí, že Bůh je pryč, potom kleje, má žádost po ženách, krade, podvádí, lže, činí všechno možné, domnívá-li se, že ho Bůh nevidí. Přiveďte ho však do přítomnosti Boží, pak s tím ihned přestane. David řekl: „MÁM PÁNA USTAVIČNĚ PŘED OČIMA.“ To je něco dobrého. Žádný div, že Bůh řekl: „ON JE MUŽ PODLE SRDCE MÉHO.“ Někáký člověk bude dělat všechno možné, domnívá-li se, že Bůh není blízko. Když však pozná, že Bůh je blízko – pozorovali jste kdy nějakého hříšníka? Přijde-li bohabojný člověk, přestane klít, má-li ještě jen trochu respektu. Přestane vyprávět nečisté vtipy. Vidíte, přestane s tím, protože ví, že přišel do přítomnosti Boží, neboť Bůh bydlí v stánku smlouvy Svého lidu.

Potom, co to David vyslovil, řekl: „PROTO SE RADUJE SRDCE MÉ A MÁ DUŠE JÁSÁ; I TO TĚLO MÉ BEZPEČNĚ BYDLITI BUDE.“ Proč? Mé srdce se bude radovat, protože mám Boha každého času před očima. Dokonce tělo mé odpočine v naději. Zemřu-li, budu opět vzkříšen. „Neboť Ty nevydáš mou duši na pospas říši mrtvých, nenecháš svého zbožného hledět na zetlení.“

Když si David postavil Boha před sebe, byl si toho vědom, že je neustále v přítomnosti Boží. „Nejprve se snažte o přítomnost Boží.“

Poslyšte, církvi, miluji vás. Rád bych, abyste mě nyní poslechli. Tak jako nějaký bratr říká: Nyní vám něco řeknu: Postavte si Pána vždy před sebe a nečňte nic, co byste nečinili v Jeho přítomnosti, neboť On bdí nad vámi. Pán táboří kolem těch, kteří se Ho bojí. ON je vám blízký. ON ví všechno, co činíte. To musíte pochopit. Začnete-li vyprávět nějakou lež, nečňte to. Myslete na to, že Bůh vás poslouchá. Začnete-li plánovat nějaký malý podvod, nečňte to. Bůh na vás hledí. Začnete-li Jeho jméno nadarmo užívat, nečňte to, Bůh vás slyší. Začnete-li kouřit cigaretu, nečňte to, On dává na vás pozor! Zpívali jsme jednu píseň: Všude na cestě k pravému

domovu duše je oko, jež neustále bdí nad vámi. Na každém kroku, jež konáte, bdí toto velké oko nad vámi. Myslete na to! Učiňte to jako David. Mějte Pána každého času před očima, potom bude vaše srdce jásat a vaše tělo odpočine v naději, neboť On to zaslíbil. ON věděl, že i vy budete vzkříšeni, neboť Bůh to zaslíbil. Přejdeme-li do Jeho přítomnosti, budeme proměněni, a nikdy více nemůžeme být ti stejní. Podívejte se do všech těch věků! Ze všech životních oblastí vyšli takoví muži.

Podívejte se na Abrahama! Vy řekněte: „Proměněný (znovuzrozený) život je jen pro kazatele.“ Ó, nikoli! Proměněný život je pro všechny. Abraham byl sedlák. Uslyšel, jak k němu mluví hlas Boží, viděl vidění a od toho okamžiku byl proměněným člověkem. Oddělil se od příbuzných a od přátel a šel jako poutník a cizinec do cizí země, zůstal tam pro zbytek života a bydlil ve stanech, neboť jasně dosvědčil, že hledá město, jehož stavitelem je sám Bůh. Věděl, že Bůh existuje a že je tu město, které sám Bůh učinil. Tak je nám to řečeno u Žid. 11, že hledal město, jehož stavitelem je sám Bůh. Byl proměněným člověkem a přesto nic víc než zemědělec. Viděl vidění a přišel do přítomnosti Boží. Od této doby byl proměněn. Mojžíš byl pastýř. Avšak od té doby, co vešel do přítomnosti Boží, byl proměněným mužem. Před tím byl zbabělý, utekl před faraonem, přesto, že měl za sebou celou armádu. Nyní se vrátil s holí v ruce a vyvedl celý národ. Proč? Přišel do přítomnosti Boží. Byl proměněný člověk, přestože byl pastýř.

Petr byl rybář, neznal nic jiného než rybaření. Před tím nic s Bohem neprožil. To jediné, co věděl, bylo, jak se chytají ryby. Když ale přišel do přítomnosti Boží, prožil, že ten velký Stvořitel, který stvořil ryby, mu řekl, aby vrhl sítě k pravé straně k lovu. Žádné ryby tam nebyly. Před tím vytáhl své sítě ven, nyní však řekl: „K Slovu Tvému, Pane, neboť věřím, že Ty jsi Syn Boží, vrhnu síť dolů, protože Tys to řekl. Na Slovo Tvé, neboť Ty a Tvé Slovo znamenají pro mne jedno a totéž. Spustím síť dolů.“ Opět vytáhli síť ven. Potom řekl Petr: „Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem hříšný člověk.“ Vidíte, rybář jménem Petr, který se setkal s Kristem, již nebyl ten stejný. Potom stál věrně k Bohu. Jemu byly dány klíče království Božího.

Pavel, farizeus, vzdělaný a vyškolený v náboženství, které tehdy bylo na světě, jeden z nejznámějších učenců v zemi, potom ale stanul jednoho dne před ohnivým sloupem, před Bohem, Jež nevědomky pronásledoval. Byl to farizeus a nevěřil, že Bůh se stal člověkem. Věděl, že Bůh je v ohnivém sloupu, který vyvedl lid Izraelský z Egypta a byl s nimi na cestě. Když nyní tento ohnivý sloup spatřil, padl na svůj obličej a uslyšel hlas, který

pravil: „Sauli, Sauli, proč Mě pronásleduješ?“ Zvolal: „Kdo jsi Ty, Pane?“ Odpověď zněla: „Já jsem Ježíš.“

Pavel byl muž, jenž později řekl: „Jak jste byli pokřtěni?“ Byl v přítomnosti Boží. Od té doby byl proměněn, neboť byl v přítomnosti Boží. Tím se člověk změní.

Charles G. Finney byl známý právní zástupce ve Filadelfii, když však vešel do přítomnosti Boží, opustil znalost zákona a stal se jedním z nejmocnějších kazatelů, jakého tento národ kdy měl. Někdo mu řekl: „Modlíme se, abys obdržel Ducha Svatého.“ Odpověděl: „Mám Ducha Svatého, jsem kazatel.“ Odpověď zněla: „Pane Finneyi, tys velkým mužem. Pochopil jsi znamenitě Slovo, potřebuješ ale Ducha Svatého. Modlíme se za tebe.“ To řekla jedna laskavá žena.

Pokračoval dále. Každého dne si udělal čas, vyšel z kanceláře, aby se modlil. Jednoho dne, zatím co se modlil, zaslechl nějaký šelest v keři. Pomyslel si, že ho hledá jeho šéf. Vyskočil rychle a řekl: „Pane, můj Bože, věřím ti!“ Zdvihl se, ohlédl se kolem, aby zjistil, co způsobilo šelestění v tom roští. Bylo to tam, aby přišel do přítomnosti Boží. Poznal, že ty keře byly zlomeny za určitým účelem. Stál tam, slzy stékaly dolů a on řekl: „Možná, že ta žena má pravdu. Stydím se, když mě někdo tak vidí mluvit k Bohu. Ale myslím si, že je to čest, když mě někdo slyší, že mluvím s mým šéfem. Jak mnohem větší je můj Pán, než můj šéf!“ Řekl: „Pane, odpusť mi a naplň mě Duchem svatým.“ Začal volat a jásat. Byl v přítomnosti Boží. Odebral se rychle do města do své kanceláře a volal tak hlasitě, že se musel odebrat za dveře. Řekl: „Pane, přivedím Ti hanbu. Skryj mne zde, dokud bych tento stav nepřekonal.“ Proč? Vešel do přítomnosti Boží. Stal se proměněným člověkem. Držel tatáž kázání, nyní však byly duše zachráněny a přišly k oltáři, neboť byl v přítomnosti Boží.

Moody, starý obuvník, rozuměl sotva abecedě. Jeho gramatika byla velmi chudá a měla mnohé nedostatky. Někdo mu řekl jednoho dne: „Pane Moody, tvá gramatika je velmi ubohá.“ Odpověděl: „Ale já jí získávám duše.“ Jednoho dne přišli reportéři a chtěli o něm napsat do novin. Chtěli zjistit, kdo je ten muž, který za všech okolností přitahuje takové zástupy lidí: starý, holohlavý muž, s dolů visícím vousem, a břichem. Jeho vzhled nebyl zrovna krásný.

V novinách o něm napsali tak špatně a reportér mínil: „Nechápu, co pro všechno na světě má někde někdo na Dwightu Moodym. Je ošklivý, krákorá, jeho brada visí hluboko dolů, má pleš, vypadá jako tykev. Jak jen tam pro všechno na světě může někdo jít, aby viděl Moodyho!“

Manažer Moodyho byl na to upozorněn a zeptal se: „Pane Moody, smím ti to přečíst?“ Moody sám to nemohl přečíst. Řekl: „Přečtu ti tento článek.“ Učinil to. Moody jen pokrčil ramenem a řekl: „Určitě na mně nic není. Přicházejí přece, aby viděli Krista.“ Tím to bylo vyřízeno. Byl v přítomnosti Boží. Místo, aby podrážel obuv, kterou lidé opotřebovali, obouval potom lidi evangeliem přípravy. Byl v přítomnosti Boží.

Jedna žena vešla jednoho dne do přítomnosti Boží, tak vinna, jak byla. V okamžiku, kdy pochopila, že stojí v přítomnosti Boží, prožila, že každý hřích byl odplaven a že se stala tak bílou jako lilie. Ještě mnohé bych mohl vypočítávat, čas mi to ale nedovoluje.

Nyní bych chtěl říci něco o sobě. Co mohlo být nepatrnějšího, než já? Kde já jsem byl? Pocházím z jedné pití propadlé rodiny, tak řečeno rodiny vrahů. Vy všichni to víte. Vy víte, jaké jméno jsme tu měli. Lidé s námi na ulici nemluvili. Když jsem šel do města a pokoušel se s někým mluvit, neodpovídali, ledaže nebylo nikoho vidět. Když se však někdo blížil, odcházel ten dotyčný dále. Stál jsem tu a plakal. Řekl jsem: „Toto přece nemůže takhle zůstat. Je to přece převrácené.“

Jednoho dne jsem však přišel do přítomnosti Boží. ON mě proměnil a učinil ze mne jiného syna. Jeho milost mě přivedla do Jeho přítomnosti. Nikdy jsem ji nechtěl opustit. Již přes třicet let se tam nacházím a nechtěl bych ji nikdy opustit. Mám tu jistotu, že v ní vždycky zůstanu. Ani smrt mne neodloučí od Jeho přítomnosti. Ne, provždy budu s Ním. Když jsem poprvé spatřil Jeho přítomnost, zvolal jsem jako Izaiáš: „Běda mi!“ Potom se mne dotkl Svojí milostí. Byl jsem proměněn. Ten malý ničema, který to a ono učinil, byl změněn. Od té doby jsem Jeho dítětem. Od té doby je mou touhou zasvětit Mu celý svůj život k Jeho službě. Přál bych si jen, abych měl desetitisíc životů, které bych Mu mohl dát. Tento jeden nyní je v těch přes padesáti letech skoro vypotřebován. Asi třiatřicet let z toho jsem využil k zvěstování evangelia. Přál bych si, abych jich měl ještě tisíc, jichž bych k tomu mohl použít. Proč? Protože jsem jednou vešel do Jeho přítomnosti a směl se dovědět, že někdo miloval jednoho, jež nikdo nechtěl milovat. ON to byl, jenž mě miloval, kdy mě nikdo nechtěl milovat. Měl péči o mne, když nikdo jiný se o mě nestaral. Objal jsem svýma rukama Jeho kříž, přitiskl jsem ho k sobě. ON a já jsme se stali jedno. Od té doby jsem Ho miloval. ON se dotkl mého srdce Svojí krví. Dotkl se mne a odpustil mi mé hříchy. Jsem tak rád, že jsem dnes večer Jeho vlastnictvím. Nechtěl bych nikdy toto nebeské místo opustit, ačkoli pokušitel mě chtěl často přemluvit. Jsem ochráněn v pevnosti Boží a šťasten v Jeho lásce a milosti. Bydlím na té Haleluja-straně. Mé srdce jása.

Doporučuji Jej všem sklíčeným. Doporučuji Jej vám, kteří nemáte žádné naděje, kteří jste nikdy nebyli v Jeho přítomnosti. Potřebujete jen vyznat své hříchy a uznat, že jste převrácení a Bůh již k tomu určil dnes večer Svého anděla, abyste byli zavoláni skrze Ducha svatého. ON chce odejmout všechny vaše hříchy. Potom zvoláte: „Pane, zde jsem, pošli mě.“ Zdvihnete své ruce a budete zpívat:

*Chci Jej slavit, chci Jej slavit!
Beránka slavit, zabitého za hříchy.
Vzdejte Mu čest, všichni národové,
neboť Jeho Krev všechny skvrny obmyla.*

Miluji Jej. Číníte to těž? Žít v Jeho přítomnosti! Dnes ráno jsem přišel k podiu. Bylo mi tak špatně. Cítil jsem se nemocen. Poslední týden jsem strávil s několika z mých nejužších přátel v Kentucky, kteří zde sedí. Kdybych tam byl zůstal déle, byli by mne svojí laskavostí usmrtili. Je tam několik těch nejlepších kuchařů, jaké jsem v svém životě kdy potkal. Já jsem se nejen dosyta najedl, nýbrž přejedl. Vždy znovu bylo řečeno: „Bratře Branhame, nechtěl bys ještě toto nebo ono?“ Bylo to tak dobré. Snažil jsem se to nacpat dolů. Myslel jsem, že se nebudu moci už ani hnout. Ani spát jsem nemohl, vstal jsem a chodil sem a tam. Necítil jsem se dobře, když jsem dnes ráno přišel. Když jsem však vešel do Jeho přítomnosti, bylo všechno vyřízeno. Tím se to stane. Všechno zmizelo. Ó, žít v Jeho přítomnosti! Skloníme nyní hlavy. Jste dnes večer zde. Vím, že Jeho přítomnost je zde.

Před tím jsem tam stál a modlil se za jedno děvčátko z Církve Boží. Rodiče to dítě přivedli. I představený té církve věděl, že lékaři řekli, že dítě má leukemii a musí vbrzku zemřít. Děvčátko bylo v posledním tažení. Tam rozpřáhlo ke mně své malé ručky. Byly oteklé a modré od injekcí. Podíval jsem se na ni. Potom jsem viděl vidění. Rodiče právě četli nějakou knihu. Nevěděli ještě, oč jde. Ten představený tam jim řekl, že mají své dítě přinést sem. Chtěli již přijít na nějaké shromáždění s uzdravováním. Řekl jsem: „Přineste mi to dítě nyní, neboť tak se cítím být veden.“

Když jsem tam stál, vyjevil Duch svatý životní příběh dítěte. Bylo řečeno, jak se to stalo, co učinili. Bylo ukázáno, že ta dívka by se ráda stala pianistkou. Matka téměř vykřikla a otec řekl: „To je pravda před Bohem.“ On tam nyní sedí a poslouchá mě. Nemohl dovnitř. Sedí nyní v svém autu a naslouchá.

Velký stín jako opona se skláněl nad dítětem. Řekl jsem: „Satane, jsi poražen. Ó Bože, ty nebereš zřetel na osobu. Skrze moc Tvého

zmrtvýchvstání jako Tvůj služebník nařizují tomuto ďáblu, aby z toho dítěte vyšel.“ Velké jasné světlo se nad ní rozzářilo a stalo se to. Amen. ON je hoden vši chvály. Jistě! ON ví všechno. ON zná vaše srdce. Vy víte, nač myslíte. ON to rovněž ví.

Jestli se vás dnes večer přidržuje nějaký hřích, jež vás nenechá přijít do přítomnosti Boží, zdvihli byste nyní své ruce a řekli: „Bratře Branhame, modli se za mě. Chtěl bych být v onom dni bez viny v Jeho přítomnosti.“ Bůh vás žehnej. Mnoho rukou, Bůh je vidí. Jsme v Jeho přítomnosti. Řeknu vám, co máte činit. Poslouchejte pozorně! Chtěli byste jako David mít od nynějška Pána vždycky před očima? Postavte Pána mezi vás a hřích. Ať by se k vám plížil jakýkoli hřích, ať lhaní, krádeň, špatné myšlenky, hněv, zuřivost, ať je to pití, kouření, hazardní hry, já to nevím. Může to být žádost nebo něco jiného. Nevím to, co to je. Ať je to cokoli, mějte Pána před očima, potom bude vaše srdce jásat a vaše tělo odpočine v naději, neboť víte, že Kristus zaslíbil, že vás na konci dnů vzkřísí. Až On přijde, budeme Mu podobni. Chcete to nyní učinit, zatímco se budeme modlit!

Náš nebeský Otče, malé kusé poselství, přinesené Tvým unaveným a vyčerpaným služebníkem – přemýšlel jsem však o tom tématu – bydlení v přítomnosti Boží. Dnes večer jsme slyšeli o účinku, jehož se dostalo svatým mužům, kteří vešli v Tvoji přítomnost. Posvěcení, proroci plné moci, určení a poslaní Bohem, aby kázali Slovo. A přece, když se s Ním setkali tváří v tvář, padli jako mrtví k zemi. Co budeme dělat my v onom dni, Pane. Přemýšleli jsme o tom. Myslíme nyní na to. Čtyřicet, padesát rukou se zvedlo. Přemýšlejí, Pane. V jejich srdcích se něco událo dříve, než zdvihli ruce. Chtěli by se s Tebou setkat. O tom přemýšlejí od té doby, co jsme mluvili. Co by učinili, kdyby se museli s Tebou nyní setkat? I moje ruce jsou zdviženy, Pane! Co budu dělat?

Otče, mnohé jsem konal převráceně. Vyznal jsem svůj hřích dnes ráno před církví, jak jsem Ti ho tam na hoře jednoho jitra vyznal, když ty větry duly a sníh padal. Tam, na vrcholu hory jsem plakal a prosil Tě o to, abys mi mé bláznovství odpustil. Jak jsem se obával předstoupit před své bratry. Mnozí z nich mě považovali za Tvého proroka a služebníka. Jak nepříjemné mi to bylo předstoupit před ně a říci jim, jak bláznivě jsem si počíнал. Ale, ó Bože, udělalo to mé duši dobře, že jsem své hříchy neskryl, nýbrž vyznal je. Chtěl bych být upřímný před Tebou a stát tu správně před lidem. Vyznal jsem to, Pane. Jsem převrácený, docela převrácený. Modlím se o odpuštění.

Otče, mnohé jsem v Tvé službě odložil; jindy bych byl mohl zůstat déle, a neučinil jsem to. Otče, vyznávám své hříchy. Chtěl bych, aby mě Anděl Boží nyní skrze Krev Ježíše Krista od toho očistil. Jiné ruce dnes ráno byly zdviženy. Mnozí z nich se možná předtím nemodlili o odpuštění, avšak jedné věci jsem si jist: jestliže své hříchy vyznáme, vymaže je Bůh a hodí do moře zapomnění a víc jich nebude vzpomínat. Otče, já jsem ty své vyznal, kde jsem nejednal správně před lidmi, nechoval se jako služebník Kristův. Obával jsem se, že se lidé na mě budou hněvat, a proto jsem je nechtěl zranit. Nepomyslel jsem při tom, co Ti s tím způsobím, ó Pane. Nyní prosím, odpusť mi. Víím Otče, prosím-li o odpuštění, potom jsem je přijal a Tys všechno uvrhl do moře zapomnění a více na to nemyslíš. Ó Bože, za to jsem vděčný.

Modlím se, aby všichni, kteří jsou zde, kteří jsou obklíčeni hříchem nebo mají hřích, aby všechno přinesli před Tebe. Necht' to odvrhnou od sebe a mají Tebe, jako Pána před očima, jako David. Neboť nyní voláme: „Běda mi, zahynu, neboť jsem viděl slávu Boží. Jsem muž nečistých rtů. Žena, dívka, mladík s nečistými rty.“ Ať jsme kdokoli, jsme nečistí. Prosíme o očistění skrze krev Ježíše Krista, tu připravenou oběť. Očisti nás od všelikého hříchu, abychom provždy zůstávali a přebývali v Tvé přítomnosti. Dej nám dnes odejít odtud s jásajícím srdcem a naše tělo necht' spočine v naději, vědouc, když Ježíš přijde, budeme s Ním vzkříšeni, budeme Jemu podobní a s Ním se setkáme při vzetí ve vzduchu, až skončí Countdown. Vidíme, že sedmý věk církve je již sečten. Jsme připraveni být vzhůru vzati. Modlíme se, ó Bože, dříve než zavřeš, je-li tu dnes večer někdo, kdo ještě nevešel, necht' si pospíší, neboť dveře milosti se uzavrou a přijde soud. Všechno přijde k závěru. Kdo přijme milosrdenství, vejde. Kdo nevejde, bude souzen. Bůh uzavře dveře. Žádnému z hříšníků, kteří vyznají svoji vinu, nezůstanou dnes večer dveře zavřené. Kéž bychom všichni dosáhli odpuštění a milosrdenství ve jménu Ježíše Krista.

Otče, nyní bych se chtěl modlit za všechny nemocné, soužené a potřebné. Necht' jim Tvoje milost poskytne všechno, co potřebují. Dej, ať vejdou do Krista, do Jeho přítomnosti, a mají Krista před očima a věří Jeho zaslíbením. ON byl zraněn pro naše přestoupení, kvůli mému hříchu, skrze Jeho rány jsem uzdraven. Předkládám Pánu svoji nemoc. ON mi stojí po pravici. Zůstávám nepohnutým. Statečně přicházím a vyznávám, že jsem byl uzdraven. Skrze Jeho rány jsem byl uzdraven. Dej to, Pane jednomu každému z nich. Vííme, jestliže tomu v našem srdci uvěříme a našimi ústy vyznáme, potom máme, oč se modlíme neb žádáme.

Ty jsi řekl: „Začkoli budete prosit věřice, že jste to obdrželi, stane se vám.“ To věříme, Otče. My věříme, že nás nyní ode všech našich hříchů očistí uješ, a všechny naše nemoci uzdravuješ a dáváš nám milost, ó Pane, abychom Ti sloužili. Buď s těmito lidmi. Mnozí z nich budou dnes v noci cestovat na temné silnici. Mnoho mil jízd je před nimi. Nedej, aby se jim něco přihodilo, Pane. Přišli sem z celé země, sedí a naslouchají Countdown, aby zjistili, jak blízko jsme konci času. Prosil jsem je, aby dříve, než odejdou, postavili Boha před sebe, stále Jej měli před sebou, přede vším ostatním; před svou cestou, dříve než se pohnou pryč, dříve než vstanou, když jdou spát. Ať je to kdekoli, postavte Boha na první místo. ON vám bude stát po pravici, nebudete kolísat. Nechť vaše srdce jásají, vědouce, že jste přijali to, oč jste prosili, neboť Bůh to zaslíbil. Vaše tělo odpočine v naději. Dej to, Pane. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

*Chci Jej chválit, chci Jej slavit,
Beránka slavit, který byl přinesen za hříšníky...*

Věříte nyní, že jste postavili Pána mezi sebe a hřích, mezi vás a vaši nemoc, mezi vás a vaše chyby, mezi vás a vaše cesty? Pán jest vždycky přede mnou a já jsem v Jeho přítomnosti. Napříště, budu-li si chtít zapálit cigaretu, má přede mnou stát Pán. Příště, když pocítím žádost, budiž Pán přede mnou. Příště, až budu chtít něco převráceného říci, stojž Pán přede mnou. Příště, až budu chtít říci něco zlého, nechť Pán stojí přede mnou a já zůstanu nepohnutelný.“ Amen. Budu každého dne žít v Jeho přítomnosti se svým konáním, svými rozhovory na každý den. Budu putovat, jako kdyby Pán byl přede mnou, neboť dnes večer jsem si Jej postavil před sebe. Zůstanu nepohnutý. Miluji Jej.

Povstaňme nyní.

Ó, cítím se velmi dobře. Cítím se tak dobře, že bych nechtěl jít domů. Je také teprve půl deváté a pět minut.

Zatím co budeme odtud odcházet, pamatujte na to, že bereme s sebou jméno Ježíš jako štít před každou léčkou. A budou-li nás obklopotvat pokušení, pak nás zachovej věrnými. Myslete na to!

Zmíňte se o tom svatém Jménu na modlitbě.

*Ó, jak sladce zní jméno Ježíš.
ó, jak On každou bolest hojí,
ó, jak On mír a radost přináší
každému dětsky věřícímu srdci!*

Ó, jak sladce zaznívá, když srdce o Ježíši zpívá...

Kolik z vás se raduje z našeho pastora, bratra Neville? Nejste Pánu vděční za dobrého, vážného muže, který věří evangeliu, který vykonává tak obdivuhodnou práci, poslušen jsa příkazů Božích! Káže Slovo a dostává tuto duchovní atmosféru v církvi. Nezapomeňte, byl jsem podél východního pobřeží a odtud na jihu a na západním pobřeží a vrátil jsem se přes Kanadu. Nesetkal jsem se s žádnou církví, jež by byla tak duchovní jako tato zde. Buďto jsou plni fanatismu a podobně, anebo jsou tak chladní, že jimi nemůže být hnuto. Tak je to. Milujete se navzájem? Podejte si ruce a řekněte: Chvála buď Pánu!

Ó, jak sladce zní jméno Ježíš...

Skloňme své hlavy a zpívejme tiše jednou ještě tento verš.

Amen!